

Sygn. VUa 3/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 maja 2017 roku

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Piotrkowie Trybunalskim,

Wydział V w składzie:

Przewodniczący: SSO Mariola Mastalerz

Sędziowie: SSO Agnieszka Leżańska

SSO Urszula Sipińska-Sęk (spr.)

Protokolant: st.sekr.sądowy Marcelina Machera

po rozpoznaniu w dniu 16 maja 2017 roku w Piotrkowie Trybunalskim

na rozprawie

sprawy z wniosku M. Z.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

o świadczenie rehabilitacyjne

na skutek apelacji wnioskodawcy M. Z. od wyroku Sądu Rejonowego IV Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Piotrkowie Tryb. z dnia

2 listopada 2016r. sygn. IV U 228/16

oddala apelację.

Sygn. akt V Ua 3/17

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 2 listopada 2016 roku sygn. IV U 228/16, Sąd Rejonowy w Piotrkowie Trybunalskim IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił odwołanie M. Z. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w T. z dnia 4 lipca 2016 roku, w której organ rentowy odmówił wnioskodawcy prawa do świadczenia rehabilitacyjnego.

Podstawę rozstrzygnięcia stanowiły następujące ustalenia faktyczne i rozważania prawne Sądu Rejonowego:

M. Z. pracował jako stolarz, ma aktualnie 52 lata. Od sierpnia 2015 r. przebywał na zwolnieniach lekarskich, a od 1 lutego 2016 r. do 30 maja 2016 r. miał przyznane świadczenie rehabilitacyjne.

Wnioskodawca cierpi na zmiany dyskopatyczno-zwyrodnieniowe odcinka lędźwiowo-krzyżowego kręgosłupa z objawowym zespołem bólowym bez objawów korzeniowych i ubytkowych.

Ubezpieczony jest zdolny do pracy.

Sąd Rejonowy na podstawie podzielonej w całości opinii biegłej neurolog uznał, że odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie. Sąd I instancji wskazał, że biegła po dokonaniu całościowej oceny dokumentacji medycznej i wykonaniu samodzielnie badania wnioskodawcy, nie stwierdziła nieprawidłowości w napięciu mięśniowym oraz czuciu powierzchniowym. Odruchy zarówno powierzchniowe, jak i głębokie były symetryczne. Brak było objawów korzeniowych i ubytkowych. Powyższe prowadzi do wniosku, że skarżący odzyskał zdolność do pracy. Sąd Rejonowy podkreślił, że M. Z. cierpi na zmiany zwyrodnieniowe, które jako schorzenie przewlekłe nie może być wyleczone, a jedynie zaleczone. Przebyty przez skarżącego okres leczenia skutkowało odzyskaniem przez niego zdolności do pracy, poprzez zalecenie objawów związanych z zespołem bólowym.

W związku z powyższym Sąd Rejonowy uznał, że powód po dacie 30 czerwca 2016 r. odzyskał zdolność do pracy. Tymczasem prawo do świadczenia rehabilitacyjnego ma ubezpieczony, który wykorzystał okres zasiłkowy i jest nadal niezdolny do pracy, ale rokuje odzyskanie zdolności do pracy w okresie 12 miesięcy (art.18 ustawy zasiłkowej).

Wobec zatem braku podstaw do przyznania mu świadczenia rehabilitacyjnego, Sąd Rejonowy uznał decyzję ZUS za prawidłową, a odwołanie od niej oddalił na podstawie art.477¹⁴§1 k.p.c.

Apelację od powyższego wyroku wniósł M. Z. zaskarżając go w całości. Skarżący zarzucił, iż Sąd Rejonowy nie rozpoznał jego wniosków dowodowych zawartych w piśmie z dnia 17 października 2016 roku, w którym wobec zakwestionowania opinii biegłej neurolog, wniósł o dopuszczenie dowodu z innego biegłego neurologa celem oceny czy jego stan zdrowia pozwala mu na podjęcie pracy. Zdaniem skarżącego Sąd Rejonowy nie mógł samodzielnie ocenić, że po 30 czerwca 2016 roku odzyskał zdolność do pracy

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja jest bezzasadna.

Poczynione przez Sąd I instancji ustalenia faktyczne są pełne i wystarczające do merytorycznego rozpoznania apelacji, a Sąd Okręgowy podziela je i przyjmuje za własne.

Stosownie do treści art. 18 ustęp 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz. U z 2010r. nr 77, poz. 512 ze zm) świadczenie rehabilitacyjne przysługuje ubezpieczonemu, który po wyczerpaniu zasiłku chorobowego jest nadal niezdolny do pracy, a dalsze leczenie lub rehabilitacja lecznicza rokuje odzyskanie zdolności do pracy.

Sąd Okręgowy podziela ustalenia faktyczne Sądu Rejonowego dokonane na podstawie opinii biegłej sądowej z dziedziny neurologii B. B., iż wnioskodawca po zakończeniu 182 dniowego korzystania z zasiłku chorobowego oraz 4 miesięcznego okresu świadczenia rehabilitacyjnego, odzyskał zdolność do pracy, co stanowi negatywną przesłankę prawa do świadczenia rehabilitacyjnego. Sąd Rejonowy w sposób przekonywujący i logiczny uzasadnił dlaczego uznał opinię biegłej neurolog za wystarczającą do rozpoznania sprawy.

Biegła po zapoznaniu się z dokumentacją medyczną i osobistym badaniu wnioskodawcy, nie stwierdziła nieprawidłowości zarówno w napięciu mięśniowym jak i w czuciu powierzchniowym (odruchy zarówno powierzchniowe, jak i głębokie były symetryczne) . Nie stwierdziła także objawów korzeniowych i ubytkowych.

Biegła neurolog, a także lekarz orzecznik ZUS i komisja lekarska ZUS są zgodni, że schorzenia na które cierpi wnioskodawca mają charakter przewlekły (zmiany zwyrodnieniowo-dyskopatyczne odcinka lędźwiowo-krzyżowego kręgosłupa z objawowym zespołem bólowym) i czyniły go niezdolnym do pracy do 30 maja 2016r. Nie mniej dotychczasowe intensywne leczenie farmakologiczne i rehabilitacyjne, doprowadziło do ustąpienia objawów korzeniowych i ubytkowych i odzyskania przez skarżącego zdolności do pracy jako pomocnik stolarza, którą dotychczas wykonywał..

Skarżący w apelacji zarzucił, iż w piśmie z dnia 17 października 2016r. (k. 26 akt) podniósł, że nie zgadza się opinią biegłej neurolog B. B. i wniósł o powołanie innego biegłego sądowego, a Sąd Rejonowy jego wniosku nie uwzględnił. W istocie zatem zarzuca błąd w ustaleniach faktycznych na skutek pominięcia istotnego dla sprawy dowodu z opinii innego biegłego neurologa, czyli zarzut naruszenia art. 217 § 1 KPC i art. 227 KPC

Należy podkreślić, że o konieczności dopuszczeniu dowodu z opinii innego biegłego nie może decydować wyłącznie wniosek strony, lecz zawarte w tym wniosku konkretne uwagi i argumenty podważające miarodajność dotychczasowej opinii dla rozstrzygnięcia sprawy. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem, jeżeli opinia biegłego jest kompetentna i przekonująca, Sąd nie ma obowiązku dopuszczania dowodu z dalszej opinii (por. m.in. wyrok z 21 listopada 1974r., II CR 638/74, OSPiKA 1975/5/108). Skarżący nie wykazał braku kompetencji czy niezbędnych kwalifikacji po stronie wypowiadającej się w niniejszej sprawie biegłej, której wnioski opinii kwestionował. Nie przedstawił także konkretnych i miarodajnych zarzutów do opinii w toku postępowania sądowego. Skarżący stwierdził li tylko, że przedłożona przez niego dokumentacja medyczna, w jego ocenie nie dawała biegłej podstaw do twierdzenia, że odzyskał zdolność do pracy, skoro nie nadaje się on do żadnej pracy. Takie zarzuty ubezpieczonego są jedynie gołosłowną polemiką z prawidłowymi wnioskami biegłej neurolog i jako takie słusznie nie zostały uwzględnione przez Sąd Rejonowy. Sąd nie ma bowiem obowiązku dopuszczania dowodu z opinii kolejnego biegłego tylko dlatego, że złożona opinia jest dla strony niekorzystna.

W uzasadnieniu wyroku z dnia 10 stycznia 2002r. (sygn. akt II CKN 639/99) Sąd Najwyższy stwierdził, że specyfika dowodu z opinii biegłego polega m.in. na tym, że jeżeli dowód taki już został przez Sąd dopuszczony, to stosownie do treści art.286 k.p.c. opinii dodatkowego biegłego można żądać jedynie w razie potrzeby. Potrzeba taka nie może jednak wynikać jedynie z niezadowolenia strony z niekorzystnego dla niej wydzwięku konkluzji opinii, lecz być następstwem umotywowanej krytyki dotychczasowej opinii. W przeciwnym bowiem razie Sąd byłby zobligowany do uwzględniania kolejnych wniosków strony dopóty, dopóki nie zostałyby złożona opinia w pełni zadowolająca stronę, co jest niedopuszczalne.

Tym samym Sąd I instancji dokonał swobodnej oceny materiału dowodowego nie przekraczając granic art. 233§1 k.p.c. Ocena zebranego w sprawie materiału dowodowego jest domeną Sądu orzekającego. Granice swobodnej oceny dowodów może naruszać tylko dowolna ocena zebranego materiału dowodowego, brak wszechstronnej oceny wszystkich istotnych dowodów lub ich ocena sprzeczna z zasadami logicznego powiązania wniosków z ustalonym stanem faktycznym lub doświadczeniem życiowym (por wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 czerwca 2001r. II UKN 423/00). Podważenie sędziowskiej oceny może mieć więc miejsce tylko w okolicznościach wyjątkowych, a mianowicie wówczas jeżeli pozostaje ona w sprzeczności z zasadami logicznego rozumowania, bądź też przeczy regułom doświadczenia życiowego. Żadna z tych okoliczności – jak wyżej wykazano - nie miała miejsca w będącej przedmiotem osądu sprawie. Sąd I instancji nie przekroczył reguł swobodnej oceny dowodów, do której jest uprawniony w myśl art. 233 k.p.c.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. apelację oddalił.